

Arrest

nr. 342 686 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRÉ
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. PEHARPRÉ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam het Rijk binnen op 9 augustus 2022.

Op 24 augustus 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juni 2023 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw E.O.M. en er werd een melding gemaakt van een voorgenoemen huwelijk. Op diezelfde dag werd een advies gevraagd aan het Parket i.v.m. het voorgenoemen huwelijk.

Op 21 december 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen.

Op 14 mei 2024 werd een administratief verslag ten aanzien van verzoeker opgesteld wegens illegaal verblijf. In dit verslag verklaarde verzoeker dat mevrouw E.O.M. die eveneens aanwezig was, zijn moeder was.

Eveneens op 14 mei 2024 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen, als een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 307 225 van 27 mei 2024 verwierp de Raad voormelde vordering.

Op 10 juni 2024 diende verzoeker vanuit het gesloten centrum een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juni 2024 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 27 juni 2024 werd voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 2 oktober 2024 werd het bevel om het grondgebied te verlaten herbevestigd.

Op 6 december 2024 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Er werd hem diezelfde dag opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 10 januari 2025 werd een administratief dossier vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker verklaarde dat hij een partner had N.K., die in Gent woont en drie weken zwanger zou zijn. Hij verklaarde ook dat hij samenwoont met zijn moeder.

Op 22 januari 2025 werd een formulier hoorrecht ingevuld waarbij verzoeker verklaarde samen te wonen met zijn partner N.K..

Op 2 maart 2026 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Regio Puyenbroeck op 01.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: A. T.

voornaam: E.

geboortedatum: (...) 1991

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Dhr. A. T. is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.05.2024. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26.07.2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod slechts in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen heeft verlaten.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Uit het administratief dossier van dhr. A. T. blijkt dat hij sedert 09.08.2022 in België verblijft. De betrokkene heeft sindsdien twee verzoeken om internationale bescherming en één verblijfsaanvraag ingediend die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende dhr. A. T. zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 24.08.2022. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) besloot op 11.05.2023 om de betrokkene geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierop volgend werd in hoofde van dhr. A. T. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen. Hetwelk hem op 29.12.2023 betekend werd per aangetekende zending.

Een half jaar later (dd. 11.06.2024) legde hij zowel zijn tweede verzoek om internationale bescherming voor als een verblijfsaanvraag om buitengewone redenen op grond van artikel 9bis Vw. (dd. 06.06.2024). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat zijn verzoek onontvankelijk was. Dhr. A. T. liet tegen deze beslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), dewelke zijn beroep bij arrest van 09.07.2024 verwierp. Dhr. A. T. zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 21.12.2023 werd hierom gereactiveerd en liep ten einde op 24.10.2024. Bovendien besloot Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk was. Deze beslissing werd aan dhr. A. T. op 17.12.2024 ter kennis gebracht tezamen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Sindsdien ondernam de betrokkene geen poging meer om zijn verblijf in regel te stellen noch toont hij aan dat hij gevolg heeft gegeven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder verklaarde dhr. A. T. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 01.03.2026) dat hij in een relatie is met een Belgisch onderdaan (cf. administratief dossier van de betrokkene voor haar identiteit). In februari 2025 hebben zij tijdens een ICAM-gesprek aangehaald dat het hun intentie was om wettelijk samen te wonen of te huwen en vervolgens een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen om de betrokkene zijn verblijf zo in regel te stellen. Ondertussen zijn wij evenwel één jaar verder en is dit nog steeds niet gebeurd.

Echter zijn intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar zijn land van herkomst, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien verklaarde dhr. A. T. zijn ouders, broers en zussen in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen of meerderjarige broers en zussen. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het EHRM eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Met als gevolg dat er geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Daarnaast haalde de betrokkene aan dat hij een hernia zou hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om deze en bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Dhr. A. T. heeft meerdere gesprekken gehad met een ICAM-coach (respectievelijk op 02.10.2024 en 07.02.2025), waar hij geïnformeerd werd over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 29.12.2023, 15.05.2024 en 17.12.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.05.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratief dossier van dhr. A. T. blijkt dat hij sedert 09.08.2022 in België verblijft. De betrokkene heeft sindsdien twee verzoeken om internationale bescherming en één verblijfsaanvraag ingediend die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende dhr. A. T. zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 24.08.2022. Het CGVS besloot op 11.05.2023 om de betrokkene geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierop volgend werd in hoofde van dhr. A. T. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen. Hetwelk hem op 29.12.2023 betekend werd per aangetekende zending.

Een half jaar later (dd. 11.06.2024) legde hij zowel zijn tweede verzoek om internationale bescherming voor als een verblijfsaanvraag om buitengewone redenen op grond van artikel 9bis Vw. (dd. 06.06.2024). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat zijn verzoek onontvankelijk was. Dhr. A. T. liet tegen deze beslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de RvV, dewelke zijn beroep bij arrest van 09.07.2024 verwierp. Dhr. A. T. zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 21.12.2023 werd hierom gereactiveerd en liep ten einde op 24.10.2024. Bovendien besloot Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk was. Deze beslissing werd aan dhr. A. T. op 17.12.2024 ter kennis gebracht tezamen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Sindsdien ondernam de betrokkene geen poging meer om zijn verblijf in regel te stellen noch toont hij aan dat hij gevolg heeft gegeven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Verder verklaarde dhr. A. T. bij zijn hoorrecht (dd. 01.03.2026) dat hij niet kan terugkeren naar Congo omdat hij gezocht wordt door de politieke partij van de president. Hij zou ooit zijn mening geuit hebben en dit viel niet in goede aarde. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 24.08.2022. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RvV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Voorts verklaarde dhr. A. T. dat hij een hernia zou hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar Congo. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Dhr. A. T. heeft meerdere gesprekken gehad met een ICAM-coach (respectievelijk op 02.10.2024 en 07.02.2025), waar hij geïnformeerd werd over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject.

Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 29.12.2023, 15.05.2024 en 17.12.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 15.05.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Uit het administratief dossier van dhr. A. T. blijkt dat hij sedert 09.08.2022 in België verblijft. De betrokkene heeft sindsdien twee verzoeken om internationale bescherming en één verblijfsaanvraag ingediend die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende dhr. A. T. zijn eerste verzoek om internationale bescherming in op 24.08.2022. Het CGVS besloot op 11.05.2023 om de betrokkene geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierop volgend werd in hoofde van dhr. A. T. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 30 dagen. Hetwelk hem op 29.12.2023 betekend werd per aangetekende zending.

Een half jaar later (dd. 11.06.2024) legde hij zowel zijn tweede verzoek om internationale bescherming voor als een verblijfsaanvraag om buitengewone redenen op grond van artikel 9bis Vw. (dd. 06.06.2024). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS dat zijn verzoek onontvankelijk was. Dhr. A. T. liet tegen deze beslissing een verzoekschrift tot nietigverklaring voorleggen bij de RvV, dewelke zijn beroep bij arrest van 09.07.2024 verwierp. Dhr. A. T. zijn bevel om het grondgebied te verlaten van 21.12.2023 werd hierom gereactiveerd en liep ten einde op 24.10.2024. Bovendien besloot Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis Vw. onontvankelijk was. Deze beslissing werd aan dhr. A. T. op 17.12.2024 ter kennis gebracht tezamen met een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Sindsdien ondernam de betrokkene geen poging meer om zijn verblijf in regel te stellen noch toont hij aan dat hij gevolg heeft gegeven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. E., Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Regio Puyenbroeck en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A. T., E., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 02.03.2026.”

1. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad allereerst op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "middele" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Verzoeker zet, in wat kan beschouwd worden als een enig middel, het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Moyen unique pris de la violation :

- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, de même que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Des articles 7 et 74/14 § 3 1° de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;*
- *Des articles 8 et 13 de la CEDH garantissant recours effectif et vie privée et familiale ;*
- *De l'erreur manifeste d'appréciation,*
- *Du principe général de bonne administration lequel inclut notamment le devoir de soin et minutie dans le traitement des dossiers.*

En ce que :

6.2.1. En droit :

1.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980 imposent à la partie adverse de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être exacte, adéquate c'est-à-dire claire et précise, et toucher à la motivation même des décisions (Paul LEWALLE Contentieux Administratif, Faculté de droit de LIÈGE, p.160);

" L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé, et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle" (CCE, 29.05.2008, n° 12039);

" Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé dans la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs " (CCE, 25.03.2010, n° 40.770);

Le principe de bonne administration impose notamment à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des éléments à sa disposition ;

2.

L'article 8 CEDH consacre le droit à la vie privée ainsi qu'à la vie familiale, en ces termes :

"1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui."

6.2.2. Application au cas d'espèce

3.

La décision attaquée repose sur une motivation erronée et inexacte.

L'Office des Etrangers a indiqué que « l'étranger fait l'objet d'une décision ayant pour conséquence le refus de séjour ou la cessation de séjour » mais ne tient absolument pas compte de la situation actuelle.

Par le passé, le requérant a entamé plusieurs démarches qui ont mené à des décisions négatives dans le cadre des demandes d'asile et dans le cas d'une demande de régularisation.

Or la décision attaquée indique à tort que lors du rendez-vous ICAM en février 2025, le requérant a évoqué sa relation avec une belge et faire les démarches pour un mariage ou une cohabitation légale et que plus d'un an après, rien n'a évolué.

Cette affirmation est totalement erronée et les pièces du dossier démontrent le contraire.

Contrairement à ce que soutient l'Office des Etrangers, des démarches concrètes avaient déjà été entreprises afin de régulariser le séjour du requérant.

Les démarches concrètes sont établies par les faits suivants :

- Plusieurs rendez-vous auprès de la Commune ont été pris et ont été honorés ; (Pièce 2)
- Les documents ont été transmis à la Commune et ceux-ci étaient en cours d'analyse par le service de l'état civil (Pièce 3) ;
- La redevance auprès de l'Office des Etrangers (Pièce 4) a été payée.

Vu l'ensemble des documents introduits et vu l'existence du paiement de la redevance, l'Office des Etrangers ne pouvait ignorer les démarches du requérant malgré la non-finalisation du dossier.

L'Office des Etrangers oublie la difficulté pour un étranger d'obtenir des documents originaux et légalisés, ce qui justifie la durée importante pour ces démarches.

Qu'il apparait ainsi de façon incontestable que la motivation de la décision litigieuse est non seulement inadéquate, insuffisante, erronée et viole ainsi les dispositions légales relatives à l'obligation de motivation des actes administratifs visées au moyen, mais qu'elle est également clairement contraire aux dispositions légales de la loi du 15.12.1980 précitées ci-avant et également visées au moyen ;

4.

La partie défenderesse viole incontestablement l'article 8 de la CEDH et la partie adverse se devait d'examiner concrètement la vie familiale en Belgique avant d'ordonner l'éloignement.

La Convention Européenne des droits de l'homme ne garantit, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un pays déterminé. Toutefois, exclure une personne d'un pays où vivent ses parents proches peut constituer une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale, tel que protégé par l'article 8 § 1 de la Convention (Moustaquim c. Belgique, arrêt du 18 février 1991, série A no 193, p. 18, § 36).

L'Office des Etrangers écarte à tort l'article 8 de la CEDH en affirmant que la vie familiale était précaire depuis le début de la relation et que la partenaire du requérant peut le rejoindre au Congo ou maintenir contact à distance.

La notion de « famille » au sens de l'article 8 de la Convention ne se limite pas aux seules relations fondées sur le mariage mais peut englober d'autres liens « familiaux » de facto lorsque les parties cohabitent en dehors du mariage (Johnston et autres c. Irlande, 1986, § 56 ; Van der Heijden).

Or lorsque le requérant a connu sa compagne, ce dernier venait de fuir l'Ukraine et avait introduit une demande d'asile. Il ne se trouvait nullement dans une situation précaire mais sa demande d'asile était en cours de traitement lors de leur rencontre.

Si le Conseil devait estimer que le requérant et sa compagne se trouvaient en situation précaire depuis le début de la relation, il est important de garder à l'esprit que le requérant est arrivé en Belgique en raison de la guerre en Ukraine où celui-ci étudiait et nullement une arrivée en Belgique dans d'autres circonstances. Il s'agit bien d'une circonstance exceptionnelle et un renvoi du requérant dans son pays d'origine violerait l'article 8 de la CEDH. Le requérant vous renvoie à l'arrêt Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. Netherlands, 2006). La Cour a jugé, à l'unanimité, qu'il y avait violation de l'article 8 de la CEDH et a estimé que l'expulsion de la mère aurait porté une atteinte disproportionnée au droit à la vie familiale, compte tenu de l'intérêt supérieur de l'enfant et du caractère stable des liens avec le père et la société néerlandaise.

De plus comme exposé ci-dessus, contrairement à ce que soutient l'Office des Etrangers, des démarches concrètes avaient déjà été entreprises afin de régulariser le séjour du requérant, qui démontrent l'existence de cette vie familiale en Belgique.

Comme relaté ci-dessus, les démarches concrètes sont les rendez-vous à la commune, les documents remis à la Commune et le paiement de la redevance. (Pièces 2 à 4).

Vu l'ensemble des documents introduits et vu l'existence du paiement de la redevance, l'Office des Etrangers ne pouvait ignorer les démarches du requérant malgré la non-finalisation du dossier.

La décision attaquée ne tient pas compte de ces éléments essentiels et estime à tort qu'il s'agit d'une relation précaire alors que l'introduction du regroupement familial était en voie d'être finalisée.

L'Office des étrangers se limite à affirmer que la relation ne confère pas automatiquement un droit au séjour et que la compagne pourrait rendre visite au requérant dans son pays d'origine.

Une telle motivation est insuffisante et ne correspond pas aux exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En effet, la jurisprudence de la Cour européenne impose un examen concret et individualisé de la vie familiale, notamment la stabilité de la relation, les démarches administratives entreprises pour fonder une famille et la réalité du projet de vie commune.

« Les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007). Il s'en déduit que l'autorité administrative ne peut faire une application automatique dudit article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 lorsque l'intéressé a préalablement fait état, dans des demandes d'autorisation de séjour sur la base des articles 9ter et 9bis de la même loi, d'indications sérieuses et avérées d'une possible violation d'un droit fondamental reconnu et d'effet direct en Belgique. » (voir arrêt CCE n°166 987 du 29 avril 2016).

Or, l'éloignement du requérant empêchent l'exercice effectif de cette vie familiale et rendent impossible la poursuite des démarches entamées auprès de la commune. La décision constitue dès lors une ingérence disproportionnée dans le droit au respect de la vie familiale, en violation de l'article 8 CEDH.

Le requérant possède également l'ensemble de sa famille en Belgique (père, mère, fratrie). En pratique, la jurisprudence considère, qu'il n'y a pas de « vie familiale » entre parents et enfants adultes à moins que ne soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que des liens affectifs normaux (Kwakyé-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc.), 2000, ; Slivenko c. Lettonie [GC], 2003, § 97 ; A.S. c. Suisse, 2015, § 49 ; Levakovic c. Danemark, 2018, §§ 35 et 44). De tels liens peuvent toutefois être pris en considération sous le volet de la « vie privée » (Slivenko c. Lettonie [GC], 2003).

Il apparaît ainsi que c'est sur base d'une motivation encore une fois erronée en fait mais également gravement inexacte en droit que la partie adverse a estimé pouvoir justifier de porter atteinte au droit fondamental à la vie familiale du requérant ;

Qu'outre les obligations légales en termes de motivation des actes administratifs, c'est également l'article 8 CEDH que la décision litigieuse viole."

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte motieven.

Verzoeker betwist volgend motief uit de bestreden beslissing:

"Verder verklaarde dhr. A. T. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 01.03.2026) dat hij in een relatie is met een Belgisch onderdaan (cf. administratief dossier van de betrokkene voor haar identiteit). In februari 2025 hebben zij tijdens een ICAM-gesprek aangehaald dat het hun intentie was om wettelijk samen te wonen of te huwen en vervolgens een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen om de betrokkene zijn verblijf zo in regel te stellen. Ondertussen zijn wij evenwel één jaar verder en is dit nog steeds niet gebeurd."

Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds verschillende stappen ondernomen werden en hij voegt stukken toe aan zijn verzoekschrift.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt blijkt zulks niet uit het administratief dossier. Verweerder kan dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

De stukken die verzoeker bijbrengt tonen aan dat er verschillende afspraken werden gemaakt bij de gemeente Lochristi. Uit deze stukken blijkt dat er inderdaad een poging werd ondernomen om het verblijf van verzoeker te regulariseren maar in deze stukken wordt ook vermeld "het dossier van het verblijf van jouw partner is nog niet opgestart. We zijn wachtende op de collega's van de burgerlijke stand voor de goedkeuring van de aktes". Gezien er nog geen verblijf werd opgestart, lijkt het niet onlogisch dat de gemeente de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet op de hoogte heeft gesteld van de demarches.

Met zijn betoog toont verzoeker *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Betreffende artikel 8 van het EVRM omvat de bestreden beslissing de volgende motivering:

“Echter zijn intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat hun gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verwijdering van de betrokkene is overigens niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. De partner van betrokkene kan hem immers achterna reizen naar zijn land van herkomst, dan wel sporadisch bezoeken en in de tussentijd contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en –kanalen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien verklaarde dhr. A. T. zijn ouders, broers en zussen in België verblijven. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het EHRM blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen of meerderjarige broers en zussen. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het EHRM eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Met als gevolg dat er geen schending van art. 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.”

Verzoeker betwist dat zijn gezinsleven van meet af aan precair was. Hij stelt dat hij zijn partner reeds kent vanaf het moment dat hij in België aankwam en dat hij toen meteen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Verzoeker heeft wel een verzoek om internationale bescherming ingediend, doch dit kan niet gelijkgesteld worden aan een wettig verblijf. Een attest van immatriculatie betekent enkel dat de verzoeker in België mag blijven zolang de procedure loopt. Dit geeft geen enkele garantie op een rechtmatig verblijf. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker nooit een wettig verblijf heeft gehad. Hij heeft wel pogingen ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen maar alle procedures leiden tot een weigering van verblijf. Overigens heeft verzoeker ook meermaals een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.

In casu betreft de situatie van verzoeker een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating.

In casu stelt verweerder dat het gezinsleven van verzoeker van meet af aan precair was. Verzoeker betwist dit.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij zijn partner reeds kende ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij toen verklaarde geen partner te hebben.

Hoe dan ook, blijkt uit de feiten zoals hiervoor reeds werden besproken, dat het gezinsleven dat verzoeker in België creëerde van meet aan af precair was en dat beide partners dit behoorden te weten.

Geheel terecht merkt verweerder op dat de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen niet automatisch een recht op verblijf geeft. Zoals verweerder motiveert kan verzoeker contacten onderhouden met zijn partner of kan zij hem achternareizen. Het staat verzoeker vrij om het grondgebied terug binnen te komen eens hij in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Wart betreft de motivering die betrekking heeft op zijn gezinsleden stelt verzoeker dat de banden met zijn overige gezinsleden deel uitmaken van zijn privéleven.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker zet nergens uiteen waaruit deze uitzonderlijke omstandigheden zouden bestaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. CAMU

